

Wincenty Rybus

Izba częstochowska

Palestra 30/8(344), 127-129

1986

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

sji egzaminacyjnej przewodniczył dziekan Okręgowej Rady Adwokackiej w Białymstoku adw. Witold Powichrowski, a Naczelną Radę Adwokacką reprezentował wydelegowany w tym celu na egzamin dziekan Okręgowej Rady Adwokackiej w Lublinie adw. Jan Czyżewski.

W egzaminach tych, które odbyły się w lokalu Zespołu Adwokackiego Nr 1 w Białymstoku, uczestniczyło siedmioro aplikantów: Maria Katarzyna Smaczna-Grozdew i Stanisław Skalimowski, odbywający aplikację w Zespole Adwokackim Nr 1 w Białymstoku, Ewa Małyżko, Andrzej Kołtyś i Józef Marcinkiewicz, aplikujący w Zespole Adwokackim Nr 2 w Białymstoku, Witold Skulski z Zespołu Adwokackiego w Zambrowie i Mirosław w Truskawku z Zespołu Adwokackiego w Piszcu. W ciągu dwóch pierwszych dni egzaminu zdający opracowywali tematy pisemne z prawa karnego i prawa cywilnego, któ-

rych wyniki były podstawą dopuszczenia do egzaminu ustnego. Końcowy egzamin ustny, do którego dopuszczeni zostali wszyscy zdający, odbył się dnia 31 maja 1986 r. i obejmował wszystkie przewidziane regulaminem przedmioty. Wszyscy zdający aplikanci uzyskali oceny pozytywne, przy czym z wynikiem bardzo dobrym egzamin złożyły aplikantki: Maria Katarzyna Smaczna-Grozdew i Ewa Małyżko.

Po zakończonym egzaminie odbyła się uroczystość wręczenia dyplomów, której dokonał dziekan ORA. W uroczystości tej udział wzięli zaproszeni goście w osobach: przedstawiciela Komitetu Wojewódzkiego PZPR w Białymstoku, prezesa Sądu Wojewódzkiego w Białymstoku, szefa Prokuratury Wojewódzkiej w Białymstoku oraz prezesa Okręgowej Komisji Arbitrażowej w Białymstoku.

adw. Jerzy Korsak

Izba częstochowska

Adw. Jan Woroniecki (1910-1986)

W dniu 9.IV.1986 r. zmarł w Piotrkowie Trybunalskim adwokat Jan Woroniecki, członek Zespołu Adwokackiego w Radomsku.

Adwokat Jan Woroniecki urodził się 27.XI.1910 r. w Piotrkowie Trybunalskim. Po ukończeniu Gimnazjum im. Bolesława Chrobrego w Piotrkowie Tryb., a następnie Wydziału Prawa na Uniwersytecie w Warszawie i po uzyskaniu dyplomu ze stopniem magistra prawa rozpoczął w 1936 r. pięcioletnią aplikację notarialną w Radomsku. W końcu sierpnia 1939 r. powołany został do pomocniczej służby wojskowej na stanowisko sekretarza powiatowej Komendy Ochrony Przeciwlotniczej i Przeciwigazowej w Radomsku i służbę tę pełnił aż do zajęcia Radomska przez wojska niemieckie.

We wrześniu 1939 r., wobec braku zawodowych nauczycieli gimnazjalnych, dyrektor miejscowego Gimnazjum im. Feliksa Fabianiego powierzył adw. Janowi Woronieckiemu prowadzenie nauki historii we wszystkich klasach licealnych. Wykłady te kontynuował także po zamknięciu szkoły, a więc w konspiracji na tzw. kompletach. Przez cały czas odbywał jednocześnie aplikację notarialną. W połowie maja 1941 r. adw. Jan Woroniecki przyjęty został do Związku Walki Zbrojnej pod pseudonimem „Roger”, a następnie „Trybunalski”. Powierzono mu prace związane z kolportażem prasy podziemnej. Oficjalnie zatrudniony był jako radca prawny i kierownik administracyjny Powiatowej Spółdzielni Rolniczo-Handlowej w Radomsku. Na polecenie AK ułatwiał w latach 1942—1944 zatrudnienie fikcyjne lub rzeczywiste osobom zaan-

gazowanym w ruchu oporu. W tym trybie fikcyjnie zatrudnionym był także komendant miejski AK.

W 1943 r. powierzono adw. Janowi Woronieckiemu stanowisko zastępcy delegata Rządu londyńskiego na powiat radomszczański, polecając mu zorganizowanie i przygotowanie kadr pracowniczych przyszłego starostwa po wyzwoleniu. Wkrótce zwolniono adw. Woronieckiego z prac w Delegaturze i powierzono mu zorganizowanie sądu konspiracyjnego ze zwróceniem szczególnej uwagi na wszelkiego rodzaju wykroczenia i występki ludzi w czasie okupacji. Sąd konspiracyjny rozstrzygał sprawy, jakie zostały mu zgłoszone różnymi drogami (m.in. otrzymane również z komórki wywiadowczej AK). Stosowane były następujące kary: upomnienie, nagana z publikacją na tablicach ogłoszeń, chłosta z zawieszeniem jej wykonania, ostrzyżenie włosów. Wymienione kary miały raczej charakter wychowawczy.

W czerwcu 1943 r. adw. Jan Woroniecki złożył egzamin notarialny z wynikiem dobrym i od tego czasu, będąc asesorem notarialnym, zastępował notariusza w Radomsku.

Adw. Jan Woroniecki był członkiem Zarządu RGO (Rady Głównej Opiekuńczej). Udzielał szerokiej pomocy również w zakresie pisania podań. Po zakończeniu działań wojennych wstąpił do Związku Zachodniego (był tam członkiem Zarządu).

Po wyzwoleniu kraju w 1945 r. spod okupacji hitlerowskiej Jan Woroniecki otrzymał nominację na notariusza, a w 2 lata potem, mianowicie w kwietniu 1947 r., po złożeniu egzaminu w Radzie Adwokackiej w Warszawie, wpisany został na listę adwokatów z siedzibą w Radomsku. Był członkiem-założycielem Zespołu Adwokackiego Nr 1 w Radomsku, który powstał w styczniu 1952 roku. Od 1958 r. do 1964 r. adw. Woroniecki pełnił funkcję w samorządzie adwokackim, mianowicie

w Wyższej Komisji Dyscyplinarnej NRA w Warszawie.

Adw. Jan Woroniecki pozostawał w służbie prawa przez 48 lat. Należy do grona czołowych postaci adwokatury polskiej. Swą pracą zawodową zdobył sobie poważną pozycję w społeczeństwie radomszczańskim i cieszył się pełnym zaufaniem swoich władz i kolegów. Nie pozostał nigdy obojętny na ludzką krzywdę i poniżenie, czynnie starał się pomagać tym, którzy szukali u niego tej pomocy. Doskonali cywilista i wysokiej klasy humanista, zawsze wszechstronnie przygotowany do sprawy, rzeczowy. Przemówienia jego mogły służyć za wzór dla innych. Wyróżniał się jako erudyta i człowiek o wysokiej kulturze, bardzo pracowity, obdarzony nieprzeciętnym poczuciem humoru. Miał rzadki dar słowa mówionego i pisanego. Poprawna polszczyzna, celność sformułowań bezbłędnych jurystycznie, a także zawartość myśli powodowały, że wystąpienia jego w sprawach były skuteczne. Posiadał niezwykłą trafność oceny materiału sprawy. Prowadził sprawy o skomplikowanej problematyce z niezwykłą dokładnością, starannością i talentem.

Adw. Jan Woroniecki pełnił rozliczne funkcje społeczne, a m.in. był wizatorem przy Okręgowej Radzie Adwokackiej w Częstochowie, wykładowcą w studium szkoleniowym aplikantów adwokackich przy Okręgowej Radzie Adwokackiej w Częstochowie, członkiem tejże Rady, członkiem Zarządu Ligi Ochrony Przyrody (Oddziału w Radomsku), wiceprezesem Spółdzielni mieszkaniowej w Radomsku i Piotrkowie Tryb., członkiem Zarządu PTTK (Koło Środowiskowe Piotrkowian w Łodzi) oraz przewodniczącym Sądu Koleżeńskiego ZPP — Oddział w Piotrkowie Tryb.

W roku 1980, w świetle przepisów ówczesnej ustawy o adwokaturze, musiał opuścić Zespół w pełni sił i aktywności z powodu ukończenia 70 lat.

Było to dla niego ciężkim przeżyciem, zawód bowiem adwokata uprawiał z zamiłowaniem i dużym zaangażowaniem.

W postępowaniu z kolegami i ludźmi zachowywał się zawsze w sposób godny, pełen umiaru i taktu. Dbał zawsze o powagę i godność zawodu, jaki wykonywał.

Za osiągnięcia w pracy zawodowej i społecznej został wyróżniony wieloma odznaczeniami państwowymi i społecznymi, a m.in.: w lipcu 1974 r. — Medalem Pamiątkowym XXX-lecia Wymiaru Sprawiedliwości, w 1978 r. — Złotą Odznaką Zrzeszenia Prawników Polskich, w 1979 r. — Złotym

Krzyżem Zasługi, a w 1980 r. — Medalem 400-lecia Trybunału Koronnego, nadanym mu przez Wojewódzką Radę Narodową w Piotrkowie Trybunalskim.

Odszedł od nas adwokat-społecznik niecodziennej miary, dobry, szlachetny człowiek, lubiany i otoczony szacunkiem oraz uznaniem. Śmierć naszego Kolegi i Przyjaciela wywołała powszechny żal i smutek oraz uczucie ciężkiej, niepowetowanej straty. Postać jego pozostanie na zawsze w naszych sercach.

Cześć Jego pamięci!

adw. Wincenty Rybus

Izba katowicka

1. Adw. Jan Kleczka (1903—1985).

Adwokat Jan Kleczka urodził się 21 lutego 1903 r. w Kochłowicach (obecnie dzielnica Rudy Śląskiej) jako jeden z ośmiorga dzieci Augustyna Kleczki, górnika i zasłużonego działacza niepodległościowego i powstańca. Sam również pracował w miejscowej kopalni „Wirek”, zdobywając w ten sposób środki materialne na naukę. Studia prawnicze ukończył w Poznaniu w 1927 r.

Po odbyciu aplikacji pracował jako sędzia Sądu Grodzkiego w Katowicach. Do adwokatury przeszedł w 1933 r. i otworzył kancelarię w Katowicach.

Po wybuchu wojny i zajęciu kraju przez okupanta nie mógł pozostać na Śląsku. Został ostrzeżony o grożącym mu niebezpieczeństwie. Jednocześnie gestapo aresztowało jego brata Stanisława. Zamieszkał wtedy w Ostrowcu, a następnie w Radomiu na terenie ówczesnej Generalnej Guberni. Pracował tam w Ubezpieczalni Społecznej. Miał żywe kontakty z ruchem oporu i zdziałał wiele dobrego, wykorzystując m.in. swoją dobrą znajomość języka niemieckiego. Po pewnym jednak czasie zwrócił na siebie uwagę

władz okupacyjnych i został aresztowany. Lata 1942—1945 spędził w niemieckich obozach koncentracyjnych. Do obozu poszedł z adnotacją w aktach: „Reuckkehr unerwuenschat”, co można przetłumaczyć jako „powrót niepożądany” i co było jednoznaczne z wyrokiem śmierci. Jednakże w 1945 r. powrócił do Polski pierwszym transportem cały i żywy, chociaż dotknięty dokuczliwym inwalidztwem.

Po powrocie otworzył w Katowicach kancelarię adwokacką, a w 1952 r. stał się członkiem-założycielem Zespołu Adwokackiego Nr 4 w Katowicach. Był znanym i cenionym adwokatem.

W latach 1945—1948, a następnie w 1956—1962 był członkiem Okręgowej Rady Adwokackiej w Katowicach. Pracował w samorządzie adwokackim z dużym poświęceniem. Przewodniczył m.in. pracom komisji powołanej do zebrania danych o adwokatach, którzy padli ofiarą prześladowań ze strony okupanta hitlerowskiego. Był ceniony i szanowany. Otrzymał Złotą Odznakę „Adwokatura PRL”.

Mimo złego stanu zdrowia nie szczędził sił i wiele czasu poświęcał działalności społecznej w różnych organizacjach, jak ZBoWiD, PCK, Społeczny